

תת"ע 184/09/17 - מדינת ישראל נגד יונה דן- נוכח

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 184-09-17 מדינת ישראל נ' יונה דן
לפני כבוד השופטת ענת יהב

המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אומידי ויכמן
נגד
הנאשם יונה דן- נוכח

הכרעת דין

לפי סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת ספק שנותר בליבי.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המתאר, כי ביום 01/02/2017 בשעה 11:58, כאשר נהג ברכבו בכביש 20 בקילומטר 20 לצפון ובעת שהרכב היה בתנועה ביצע עבירה של **שימוש בטלפון שלא באמצעות הדיבורית**.

ביום 02/10/2017 כפר הנאשם במיוחס לו, טען שלא ביצע את העבירה ולא עשה כל שימוש בטלפון, כמו כן ציין שברכב קיימות 2 דיבוריות קבועות, כאשר במעמד האירוע הטלפון שלו היה במושב הנוסע לצדו.

משכך, נקבע התיק לשמיעת הוכחות.

בפרשת התביעה, ביום 12/02/2018 **העיד עד תביעה 1** מטעם המאשימה - **רס"ב יצחק אלה**, אשר הנו מתנדב ומשרת כארבע וחצי שנים בסירת אופנועים ארצית.

במסגרת עדותו הגיש את הדו"ח המכיל את כתב האישום ואת נסיבות ביצוע העבירה - **ת/1**.

מטעם פרשת ההגנה, העיד הנאשם לבדו, כאשר ציין שנסע בשעה 12:00 בצהריים, ראה שבצד ימין ישנה אכיפה על ידי מס' ניידות, זאת לאחר שתוכנת הווייז הודיעה על כך, וכשראה את השוטר "החביב" - עד התביעה, נופף לו לשלום וזאת מאחר שהוא בעצמו אוכף עבירות שונות של תנועה ומתנדב כ- 19 שנים כשבהמשך לכך ביקש ממנו אותו השוטר לעצור בצד (עמ' 5 ש' 2-5).

הנאשם ציין בפניי באופן ברור, כי הוא מודע לכך שמדובר באחת העבירות החמורות והוא מקפיד בכך הקפדה יתרה (עמ' 5 ש' 7-8).

עוד אומר הנאשם, שברכבו קיימות דיבורית קבועה ודיבורית ניידת ותוכנת ה"וויז" אשר הביט בה הייתה על גבי המסך הקבוע של הרכב, משכך, לא הוצרך להשתמש בטלפון הנייד.

בחקירתו הנגדית, עונה שאף הוא תהה מדוע השוטר ציין את שציין בדו"ח ומציין כי יתכן שהסתכל ימינה לכיוון רוכב האופנוע, השוטר, אולם אין צל של ספק שלא אחז בטלפון (עמ' 5 ש' 17-22).

דין והכרעה:

הדו"ח שנרשם על ידי השוטר - **1/ת**, מציין שבעת סיור על אופנוע משטרתי רכב השוטר בנתיב השני מתוך שלושה ובמקביל לחלק הקדמי ימני ראה את הנהג מחזיק טלפון נייד בידו הימנית במרחק של כ- 40 ס"מ מפניו בגובה הבטן והסתכל עליו.

בהמשך לכך, ציין שהראות הייתה טובה, לא היו וילונות ונשמר קשר עין עם הנאשם מרגע שזיהה את העבירה ועד שעצר להוראתו בשול הימני של הכביש.

עוד מצוין, שברכב מותקן טלפון קבוע.

תגובת הנאשם, כפי שנרשמה **בת/1** הייתה: **"לא הייתי עם טלפון ביד"**.

שמעתי את עדות העד, המתנדב והאמנתי, כי הדו"ח שנרשם, נרשם על סמך דברים שראה או לפחות חשב שזיהה באופן ברור, העד העיד מן הכתוב, לא הוסיף והיה בטוח בעדותו ואף ציין כי רושם דו"ח רק אם בטוח בדברים באופן מלא (עמ' 4 ש' 12).

עדיין, לאור תיאור העבירה על ידי העד, הרי שהנאשם הביט לעבר הטלפון אשר היה בגובה בטנו, ואף על פי שציין שראה זאת, מכיוון שהיה ישוב על גבי אופנוע שהינו גבוה מן הרכב, ייתכן שפירש עובדה או תמונה בטעות וייתכן שלא יכול היה לראות את התמונה בשלמותה.

ספק זה ניטע בליבי, לאור כך שגם הנאשם עשה עלי רושם אמין, בעדותו העיד באופן ברור וחד, אותות האמת ניכרו מעדותו, כאשר לא טען שהשוטר התנכל לו או בא כנגדו בטענות, אלא תמה על הדוח וטען כי ייתכן שהשוטר טעה.

גם העובדה שהנו מתנדב בעצמו במשך שנים רבות ומודע לחומרה שבדיבור בטלפון במהלך נסיעה, כל אלו הותירו בי רושם אמין.

בנוסף, יש לצרף את תגובתו המידית לשוטר והעובדה, כי ברכב קיים מתקן טלפון קבוע, הביאו אותי למסקנה כי במצב דברים זה בו שני העדים הותירו רושם אמין עלי ויתכן כי אף על פי שעד התביעה בטוח כי אלו הם פני הדברים, עדיין יתכן שהיה בלבול בפירוש התמונה שראה ובפירושה.

לעניין מהימנות עדים, הרי שעל פי סעיף 53 לפקודת הראיות, אלו נתונים לבית המשפט אשר רואה ומתרשם מן העדים המעידים בפניו ולהתרשמותו הבלתי אמצעית מהם:

"כלל הוא כי כאשר בית המשפט ניצב מול גרסאות סותרות והאפשרות להיעזר בעדויות אובייקטיביות... מועטה... בנסיבות אלה התרשמות .. באמצעות החושים וסימני האמת... מקבלת חשיבות וערך מיוחדים"
(ראה 3793/06 מרקו, ע"פ 4223/07 פלוני).

כאשר מדובר בעדות אל מול אחרת, שומה על בית המשפט להזהיר עצמו, ובמקרה זה לא מצאתי להעדיף דווקא את גרסת המתנדב על זאת של הנאשם ומצאתי כי איני יודעת איזו גרסה לבכר על פני רעותה.

משכך, כל אלו מביאים אותי לכדי מסקנה, כי יש לזכות את הנאשם מן העבירה המיוחסת לו, לפחות לאור הספק הסביר שנותר בליבי.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ח, 12 מרץ 2018, במעמד הצדדים.

זכות ערעור כחוק.